

4

ירושלים, י"ט בשבט הסי"ב
15 במרואר 1952

824892/4744

לווער עדה הקראים בישראל.

אחים יקרים,

שמחתי לקבל מכתבכם מיום י"ב חשוון הסי"ב - ואני רוצה קודם כל לשלוח לכם ברכת הממשלה וברכתי אני - ברכת אחים נאמנה, על שובכם לציון. אני שמח ביהוד לראות שאחם מהישיבים על הקרקע ובונים הארץ בזיעה אפכם, ויחד עם שאר שבטי ישראל אחם מחוננים הריסוח המולדת ובונים העתיד החפשי של עמנו.

אני מקווה שהלם "מצליח" שבו קראתם את מושבכם - יהאים לחכנו, והצליחו בכל מעשי ידיכם.

אני מקווה שאם יש עוד קראים בגולה - גם הם ישובו מהר למולדת, ויחד אתכם ישתתפו בכינון קוממיוח ישראל.

שמחתי לדברייכם שאחם מחנכים בניכם ובנותיכם לפי דיני החורה שבכתב. ואני מאחל לכם מקרב לב הצלחה בחינוככם זה.

אולם הדייקנות והקפדנות שבהן אתם משתבחים מתנגדה להכנסת אותיות בשרירות לב במלים עבריות, ובה היא בה, ואין להוסיף ואין לגרוע ממה שכתוב בחורה. החורה לא הוסיפה יוד לבת ולא גרעה ב' או ה', ואף אתם לא רשאים לעשות זאת.

חבוא עליכם ברכה על חינוך הבנות לצניעות (גם הבנים יש לחנך לצניעות, ולא דווקא עד להכנסת לחופה, אלא לכל ימי חייהם);

קראתי בסיפוק רב שבסחון המדינה הוא נקודה חשובה בעיניכם, ויש לשקוד על הבסחון יומם ולילה.

אולם חרשו לי לחלוק על הפירוש הכלתי נכון, לדעתי, שאחם מיחסים לפסוק בתהלים, והמסקנה שאחם מסיקים שהבנות אינן חייבות על בסחון המדינה ובסחון העם.

הפסוק בתהלים אומר: כל צבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה. וברור שמדובר כאן על הקיסוסים של בת המלך, ויש להניח שהמלה "פנימה" נאמרה כאן מלשון פנינים, אחרת אין טעם למלים שבאות מיד אחרי זה "ממשבצות זהב לבושה". בכל אופן הכלל שאחם מנסים להסיק מפסוק זה שיש להחזיק הבה בין כחלי הבית - סותר כל מה שכתוב בחורה שבכתב (גם בחורה, גם בנביאים וגם בכתובים). אתחיל מספר בראשית, ומה שמסופר בו על האמהות שלנו, רבקה ורחל.

בבראשית כ"ד כתוב: "והנה רבקה יצאת - וכדה על שכמה - וחרד לעינה ותמלא כדה - ותעל, ואחר כך ~~אך~~ נחנה לשחוח לאליעזר ואיך השקחה כל גמליו. הסבורים אתם שרבקה אמנו לא היחה צנועה - אם כי לא הוחזקה "בין כחלי הבית" של הוריה, ויצאה לשדה ונמגשה עם אוברי אורח?

ושוב בספר בראשית פרק כ"ט כתוב על רחל אמנו:
"עודנו מדבר עם - ורחל באה עם הצאן אשר לאביה, כי פצה היתה".

כלום סבורים אתם שרחל לא היחה צנועה, או שהיחה
רועה הצאן בין כחלי הביח?

בספר שמות (טו) אנו מוצאים שמרים אחת משה ואהרן
לקחה החוף בידה "וחצאן כל הנשים אחריה בתפיש ובמחלח" - כלום זה
נעשה בין כחלי הביח?

ומי לנו גדולה מדבורה הנביאה - והיא היחה שופטת
את ישראל, ולא בתוך כחלי הבית, אלא כפי שמסופר בספר שופטים ד' -
"והיא יושבת תחת תמר דבורה בין הרמה ובין בית-אל, בהר אפרים,
ויצעלו אליה בני ישראל למשפט".

ולא עוד - אלא שהיא הלכה למלחמה כנאמר: "ויאמר
אליה ברק: אם הלכי - והלכתי, ואם לא הלכי - לא אלך. ותאמר:
הלך אלך עמך (שופטים ד' 9-8) "ותקם דבורה ותלך עם ברק קדשה"
(שם). כלום אינכם סבורים שעלינו ועליכם לחנך בנותינו ברוח דבורה
הנביאה, אשר שרה: "חדלו פרזון בישראל, חדלו, עד שקמתי אם בישראל -
ושרי ביששכר עם דבורה; ויששכר כן ברק" (שם). ושוב מסופר בספר שופטים
על אבימלך הרשע, בנו של גדעון: "ותשלך אשה אחת פלח רכב על ראש
אבימלך וחרץ את גלגלתו - וישב אלהים את רעת אבימלך אשר עשה לאביו
להרוג את שבעים בניו" (שופטים ט').

אנו רואים שבגבורה אשה אחת נחמלא רצון אלהים.

ושוב מסופר בספר השופטים על אם אחד השופטים, אשה
מנוח: "ויבא מלאך האלהים עוד אל האשה והיא יושבת בשדה, ומנוח אין
עמה" (שופטים י"ג). כלום סבורים אתם שאמו של שמסון הגבור לא היחה
צנועה?

גם חנה אמו של שמואל הנביא מסופר עליה, שהיא הלכה
לשילה, וכן מסופר על אביגיל שדוד המלך בעצמו נשא לאשה - "ותמהר
אביגיל ותקח מאתים לחם - ותשב על החמורים והלכה לקראת דוד" (שמואל
א' כה).

וכששר צבאו הגבור של דוד המלך רצה להסביר משהו לאדונו -
שלח אשה חכמה מחקוץ לדבר עם המלך (שמואל ב' י"ד), וכן גם אליהו החשבי
פנה לאשה אלמנה ושלה אוחה לקחת מים בשבילו (מלכים א' י"ז). ושלמה
המלך מחאר בספר משלי "אשת חיל" היחה כאניה סוחר, ממרחק הביא לחמה.
חגרה בעוז מהניה, ותאמץ זרעותיה (משלי ל"א).

כל הפסוקים האלה מוכיחים שהאשה העברית לא היחה סגורה
בין כחלי הבית - אלא לקחה חלק חשוב בחיי האומה, וגם היחה שופטת וגם
הלכה למלחמה בראש הצבא.

נדמה לי שהגיע אליכם לזות-שפתים על המצב בצבא, כאילו
הבנות המסרחות בצבא הן פחות צנועות מהבנות הנשארות בבית, ולא כן הדבר.

דיבה היא שהוציאו באזניכם, ואין שחר לדבר. לי עצמי יש בה שעובדה
בצבא, ואני מכיר כמה קצינות בצבא שהן בנוה כשרות וחרדות, ואין
כל יסוד לחשש שלכם, כאילו הצבא פוגע בצניעות הבנות.

ומכיון שאתם בצדק חושבים שיש לשקוד יומם ולילה
על כטחון המדינה אני רוצה שתדעו שהכטחון לא יתכן אם הבנות שלנו אף
הן לא ילמדו מלחמה. אנחנו מועטים - ושונאינו מרובים. אם הקרה הלילה
מלחמה - יצאו הגברים נגד האויב, ואם הלילה הנשים שיטארו עם ילדיהן
בבית לא ידעו להשתמש בנשק - מה יהא בסופן אם האויב יתנפל עליהן?

הבנות המתחנכות בצבא אינן גרועות (עד כמה שאני יודע - הן
הרבה יותר טובות) מבנות אחרות, ואין ~~אף~~ כל יסוד לחשש שלכם.

נקווה שיום יבוא, כאשר בישרו נביאינו, וגוי אל גוי לא ישא
חרב ולא ילמדו עוד מלחמה, ונשב בשקט ובשלווה, ולא נצטרך עוד שבנינו
ובנותינו ילכו לצבא, אלא כולם יעסקו בעבודה בנין ובחוריה.

אבל כל זמן שנבואה זו לא נחקיימה וסכנה צפויה לכטחון המדינה
ולשלום כל איש ואשה בישראל - חייבים כל בנינו ובנותינו לדעת להגן על
עצמם, על עמם ועל ארצם.

ולבסוף, אני מבקש מכם למסור לכל חבריכם אתולי הנאמנים
שתצליחו להכונה שורש באדמת המולדת וההיו לברכה לישראל.

בכבוד רב

ד. בן-גוריון